

ind paa Regjeringens Forslag og heller ikke paa det Forslag, de andre ærede Forslagsstillere have gjort. Hvad nu Regjeringens Forslag angaaer, som jo gaaer ud paa at gjøre en Undtagelse fra Pensionsløven, da kan jeg ikke gaae ind derpaa, fordi jeg troer, at man netop skal holde paa den Slags Love; thi, gjør man Undtagelser fra dem, saa er der ingen Grændse. Skal der gjøres en enkelt Undtagelse, saa maa det idetmindste være i overordentlig sjældne Tilfælde, og der maa da være særdeles gyldige Grunde, som tale derfor; men det er efter min Opfattelse ikke Tilfældet her. Den Mand, om hvem der her er Tale, har meget tidligt været begunstiget af Lykken; han blev ansat som Adjunct, da han kun var en Snees Aar, og, da han var 26 Aar, havde han allerede 1,000 Rbd. aarlig Indtægt, uagtet han ikke havde nogen Embedsexamen, der kvalificerede ham til det Slags Embeder. Dette kunde skee, fordi det var et privat Institut, hvorved han var ansat; men fra dette private Institut tog man nu denne Mand og ansatte ham ved en af Landets lærde Skoler, hvilket jo i sig selv var en stor Begunstigelse. Efterat han nu har tjent der i 16 Aar, vil han kunne faae en Pension af 1,073 Rbd., hvilket dog synes mig at være ganske anstændig, især da det heller ikke forekommer mig, at der i andre Henseender er Noget, der taler særligt for ham. Der foreligger ingen Beviser for, at Manden har været særdeles duellig; det var tværtimod i flere Aar en temmelig almindelig Mening, at han ikke fuldkommen udfyldte sin Post, og Skoleinspecteur, Professor Madvig har indrømmet, at han ikke var sit Kald voksen, og at han derfor maatte give ham Afsked. Han vidste det i længere Tid; men Tiden blev saaledes udtrukket, at Rector Rosendahl imidlertid opsparede et Aar, hvilket gav et ganske ordentligt Tillæg til hans Pension, selv om han inddrages under Pensionsløven.

Man har henvist til hans oeconomiske Stillings. Det kan være, at den er trykkende, det veed jeg ikke; men det veed jeg, at en af de Grunde, der ere paaberaabte derfor, ikke kan have synderlig Bægt, og det er den, som jeg fremhævede sidst, og som vi have hørt flere Gange her i Thinget, nemlig de uforsørgede

Børn. Men det er tilstrækkeligt at gjøre opmærksom paa, at et af disse uforsørgede Børn er Officeer, og det er dog en særegen Talebrug, at kalde en Officeer et uforsørgt Barn. Hvad det Forslag angaaer, at stille ham paa Bartpenge, da kan jeg ikke gaae ind derpaa af den Grund, at jeg ikke troer, det er en Sag, som henhører under Thinget. Thinget skal ikke besætte sig med at sætte Folk paa Bartpenge, men overlade det til Administrationen, og den Cultusminister, som var her i Thinget dengang, dette Forslag var for, sagde ogsaa, at han ikke saae sig berettiget til at sætte ham paa Bartpenge. At man skulde kunne gjøre det efter Pensionsløven, kan jeg ikke forstaae. Der staaer, at, naar et Embede nedlægges, skal Embedsmanden være berettiget til at staae paa Bartpenge i 5 Aar, og saa skal denne Tid lægges til, naar hans Pension siden beregnes, hvis han ikke imidlertid modtager et passende Embede. Men, naar en Mand afskediges, fordi han ikke er sit Kald voksen, er det ikke sandsynligt, at han vil kunne indfattes i et lignende passende Embede, og i ethvert Tilfælde troer jeg ikke, at man her skal give denne Mening Medhold, og navnlig troer jeg ikke, at man skal give Administrationen Anvisning paa, at den, naar den vil begunstige en Embedsmand, kan sætte ham paa Bartpenge; jeg troer, at man derved giver Anledning til at eludere Pensionsløven.

Winther: Jeg skal blot sige et Par Ord mod det, som sidst blev anført af den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 5te Valgfreds (Frølund), idet han troede, at Rigsdagen ikke havde Noget at bestille med at sætte Embedsmand paa Bartpenge. I den Henseende vil jeg bemærke, at Rigsdagen, naar Regjeringen forelægger et eller andet Forslag, er berettiget til at gjøre Ændringsforslag, og, naar det er en Pensionsslov for en enkelt Mand, Talen er om, saa er Rigsdagen altsaa ogsaa berettiget til at stille Forslag i Genhold til den gjældende, almindelige Pensionsslov. Da der nu i den almindelige Pensionsslov er en Paragraph, som netop gaaer ud paa at bestemme Folks Pension saaledes, at de først i nogle Aar blive satte paa Bartpenge og derefter faae en anden, mindre Sum som endelig Pension, saa kan